

sig bag Ivan, sad Per i sin Stol uden at have rørt sig. Da han endelig rejste sig for at gaa hen til den elektriske Knap, mærkede han, at det sortnede for hans Øjne. Men samtidig gik der Tanker gennem hans Hoved af næsten ærgerlig Art. Det manglede blot, at nu ogsaa det skulde ramme ham! Og netop nu! . . . Han var dog virkelig en plaget Mand!

„Vil De bringe mig Berlingske Morgenavis,“ sagde han til Jomfruen, da hun kom ind.

Da han kort efter stod med det udfoldede Blad mellem Hænderne og i den lange Række Dødsanmeldelser fik Øje paa Moderens fremhævede Navn, blegnede han. Der stod:

„Vor kære Moder, Kirstine Margrete Sidenius, Enke efter Præsten Johannes Sidenius, indgik idag til den evige Fred.“

Bekendtgørelsen var underskrevet: „De efterladte Børn.“ Og disse Ord blev Per nu ved at stirre paa, indtil det flimrede for hans Øjne og Bogstaverne flød ud i Taage.

Endnu for faa Dage siden havde han gentaget sit natlige Besøg udenfor Moderens Bolig; og det gøs i ham, naar han tænkte paa, at hun maaske den Nat havde ligget paa sit yderste. Der havde ogsaa dengang været Lys bag et af Vinduerne, og han havde set Skygger bevæge sig paa Rullegardinet.

Naa ja — hvortil havde det vel gavnet, om han havde været tilstede? sagde han med et Forsøg paa at berolige sig selv. Til en virkelig Forstaaelse, endsige til Indrømmelser af den Art, som alene havde kunnet tilfredsstille Moderen, vilde det dog ikke være kommet. Derfor var det maaske netop godt, at hun havde troet ham saa langt borte, ligesom det var heldigt for ham selv, at han intet havde